

Jutjat Social núm. 11 de Barcelona

Avinguda Gran Via de les Corts Catalanes, 111, 4ª planta (edifici S) - Barcelona
08010 Barcelona

Tel. 938874514
Fax: 938844914
A/e: social11.barcelona@xij.gencat.cat

NIG I

Seguretat social en matèria de prestacions :
Matèria: Determinació de contingència prestacions

Entitat bancària: **Banc de Santander**
Per a ingressos en caixa, concepte: 5211000000034220
Pagaments per transferència bancària: IBAN ES55 0049 3569 9200 0500 1274
Beneficiari: Jutjat Social núm. 11 de Barcelona
Concepte: 5211000000034220

Part demandant/executant: **MUTUA** (MUTUA COLABORADORA CON LA SS Nº 5)
Advocat/ada: **f**
Graduat/ada social:

Part demandada/executada: **Irene** SA, INSTITUT
NACIONAL DE LA SEGURETAT SOCIAL (INSS) TRESORERIA GENERAL DE LA SEGURETAT SOCIAL
Advocat/ada:
Graduat/ada social:

SENTÈNCIA núm.

Barcelona, 1 de desembre de 2021

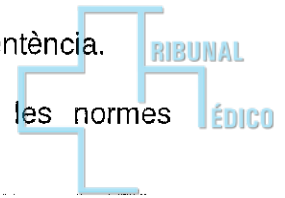
Pedro Tuset del Pino, magistrat jutge del Jutjat Social número 11 de Barcelona, he conegut del judici promogut per **MUTUA COLABORADORA CON LA SEGURIDAD SOCIAL NÚM.** contra l'**INSTITUT NACIONAL DE LA SEGURETAT SOCIAL, LA TRESORERIA GENERAL DE LA SEGURETAT SOCIAL,** i l'empresa **S.A.,** en matèria de determinació de contingència de prestacions de la Seguretat Social.

ANTECEDENTS DE FET

Primer. Mitjançant el decret de data 17-8-2020, es va admetre a tràmit la demanda subscrita per l'actora en la qual, després d'al·legar els fets i fonaments ~~que va estimar pertinents al seu dret, va sol·licitar que es dicti una sentència en que es declari una condemna de conformitat respecte a la pretensió exercitada.~~

Segon. Un cop es va assenyalar dia i hora per dur a terme l'acte de judici, aquest va tenir lloc el dia 1-12-2021. En el tràmit d'al·legacions la part actora es va afirmar en la seva demanda i la va ratificar; la resta de demandades s'hi van oposar en els termes que apareixen en suport informàtic. A continuació es van practicar les proves proposades i admeses, consistents en la documental i la pericial mèdica. En el tràmit de conclusions l'actora va insistir en les seves

Dato electrònic: per validar amb sig.ATURE-e. Adreça web per verificar: https://secat.justicia.gencat.cat/AP/consulteCSI.html
Data i hora: 10/12/2021 09:15
Lloc Segur de Verificació
Signat per: Tuset del Pino, Pedro

respectives peticions i, seguidament, el judici va quedar vist per a sentència.

Tercer. En la tramitació d'aquest procediment s'han observat les normes processals de caràcter essencial aplicables al cas.

FETS PROVATS

Primer. La treballadora demandada, _____, presta els seus serveis com a netejadora d'avions a favor de l'empresa demandada, la qual té subscrit un document d'associació amb _____ per a la cobertura de contingències comunes i professionals (no controvertit, expedient administratiu, foli 16).

Segon. La citada treballadora va acudir al centre assistencial de la mútua amb el volant de sol·licitud d'assistència en el que es fa esment a que *"cargando sacos de mantas le da un tirón en la espalda"*.

En el qüestionari de sol·licitud d'assistència consta que *"En el centro de trabajo. Limpiando el avión, estaba recogiendo mantas de los asientos y al coger el saco donde las iba metiendo, noté un dolor intenso. Me tomo un Dicofenaco para ver si mejoro pero el dolor no se va y no puedo poner"*.

Similar relat es conté en la comunicació i investigació de l'accident efectuat per l'empresa. El fet va succeir el dia 17-7-2019, a les 15 hores (doc. 1 a 2 de la demanda i doc. 4 de l'empresa).

Tercer. La treballadora va causar baixa mèdica per IT, derivada de contingències comunes el 18-7-2019, amb el diagnòstic de lumbàlgia, sol·licitant el 21-8-2019 la determinació de contingències comunes amb valor de reclamació prèvia, iniciant-se l'expedient administratiu (doc. 4 de l'actora, expedient administratiu, folis 16 i 18).

Quart. La Comisión de Evaluación de Incapacidades va emetre el 6-3-2020 la seva proposta considerant que la contingència del procés d'IT del 18-7-2019 deriva d'accident de treball perquè es considera que la seva patologia ha quedat agreujada per l'accident de treball (expedient administratiu, foli 17).

Cinquè. Per la seva banda, el dictamen mèdic de l'ICAM, de 6-3-2020, qualifica l'expressada baixa mèdica, atès el diagnòstic de lumbàlgia, com accident de treball (expedient administratiu, foli 18).

Sisè. L'INSS va resoldre el 9-3-2020 declarar que el procés d'IT iniciat el 18-7-2019 deriva d'accident de treball i que _____ és responsable del pagament de la prestació econòmica i de l'assistència sanitària de la IT (expedient administratiu, folis 5 a 6).

Codi Segur de Verificació
Signat per Tuset del Pino Pedro

Doc. electrònic: garantint amb signatura-e. Adreça web per verificar: <https://sedejefcct.aulstoria.gob.cat/AP/consultas/CSV.html>

data i hora: 17/12/2021 09:15

Setè. L'informe medicoforense del Dr. de data 30-9-2021, refereix els següents antecedents patològics rellevants de la treballadora:

- Lumbàlgia amb episodis repetits de visites a Urgències. RMN COLUMNA cervical i lumbar 3/9/2019 Cervicoartrosis incipient C5-C6 Protusió discal posterior preforaminal dreta C5/C6. Abombament discal posterior C6/C7. Lumboartrosis L1/L2 y L5/S1. Protusió discal posterior paramedial y preforaminal dret L4/L5 que contacta con raíz L5. Protusió discal posterior difusa L5/S1 L3/L4. Discopatia degenerativa múltiple.

- Patologia degenerativa espatlla esquerra. Ecografia espatlla esquerra sense data a documentació aportada. Tendó supraespinós engruixit calcificat suggestiu de calcificació tendínia. No ruptura fibril·lar.

- Fibromiàlgia. Dolor muscular generalitzat, cansament, ansietat. Punts de fibromiàlgia: 12/18

- Epicondilitis diagnosticada al 2017.

- Síndrome de tunel carpià i del canal epitrocli olecranià esquerres intervinguda per mútua el 30/7/20 per presentar atrapament del nervi mitja i cubital a canell i colze respectivament.

Antecedents quirúrgics:

Anexectomia i histerectomia per miomes.
Cirurgia bariàtrica (Bypass gàstric) per obesitat.
Apendicectomia
Amigdalectomia.
Fractura IV metatarsià esquerra.
Sd tunel carpià i atrapament a canal epitrocli

El forense, acte seguit, fa l'observació de que "Atenent el mecanisme causant de les lesions (objectivat a la documentació adjunta) les circumstàncies causals de les lesions es determinen de naturalesa degenerativa".

I conclou que:

- Pel que fa a la patologia lumbar, l'estudi de la documentació adjuntada, l'exploració medicoforense i els criteris de causalitat medicolegal permeten indicar que podria tractar-se d'un agreujament de patologia degenerativa prèvia en context de l'àmbit de treball en principi susceptible a un període d'incapacitat temporal curt (poques setmanes)

- Pel que fa a la patologia de l'espatlla esquerra, l'estudi de la documentació adjuntada, l'exploració medicoforense i els criteris de causalitat medico legal permeten indicar que NO es compleixen els nexes de causalitat de manera

suficient, i determinen que NO es tracta d'un quadre patològic de relació directa amb les tasques professionals de la persona explorada.

Vuitè. El dictamen mèdic de control de la IT de l'SGAM, de 25-11-2020, i el dictamen de seqüeles d'accident de treball del mateix organisme i data es refereixen, entre altres patologies diagnosticades, a la lumbàlgia derivada d'accident laboral (doc. 2 a 3 de la mútua).

Novè. L'empresa està al corrent en les seves obligacions amb la Seguretat Social (no controvertit).

FONAMENTS DE DRET

Primer. La relació de fets que es declaren provats s'ha deduït de la valoració conjunta de la prova proposada i admesa, en especial, l'expedient administratiu, els documents i l'informe del metge forense que, per a major claredat, s'han especificat a cadascun dels fets als quals han donat suport probatori. Tot això en recta aplicació del que disposa l'article 97.2 de la Llei de procediment laboral vigent.

En aquest sentit, és al Jutgador d'instància al qui correspon la valoració conjunta per expressar la seva convicció en la forma que ordena l'article 97.2 de la Llei de procediment laboral, de manera que a l'hora de valorar la prova, ha d'acudir a les regles sobre la càrrega de la prova que estableix l'article 217 de la Llei d'enjudiciament civil, l'últim apartat del qual assenyala que *"Per a l'aplicació del que disposen els apartats anteriors d'aquest article, el tribunal ha de tenir present la disponibilitat i la facilitat probatòria que correspon a cada una de les parts del litigi."*

D'igual manera, és obligat referir-se a la doctrina del Tribunal Constitucional, per mitjà de la seva Sentència 7/1994 de 17 de gener (RTC 1994, 7), en la qual es consigna que *"como hemos declarado en la STC 227/1991 (RTC 1991, 227), fundamentos jurídico 5, cuando las fuentes de prueba se encuentran en poder de una de las partes del litigio, la obligación constitucional de colaborar con los tribunales en el curso del proceso (artículo 118 C.E [RCL 1978, 2836]) conlleva que dicha parte es quien debe aportar los datos requeridos, a fin de que el órgano judicial pueda descubrir la verdad. Asimismo nuestra jurisprudencia afirma que los tribunales no pueden exigir de ninguna de las partes una prueba imposible o diabólica, so pena de causarle indefensión contraria al artículo 24.1 de la C.E., por no poder justificar procesalmente sus derechos e intereses legítimos mediante el ejercicio de los medios probatorios pertinentes para su defensa (SSTC 98/1987 [RTC 1987, 98], fundamento jurídico 3 y 14/1992 [RTC 1992, 14], fundamento jurídico 2), sin que los obstáculos y dificultades puestos por la parte que tiene en su mano acreditar los hechos determinantes del litigio, sin causa que lo justifique, puedan repercutir en perjuicio de la contraparte, porque a nadie es lícito beneficiarse de la propia torpeza (STC 227/1991 [RTC 1991, 227], fundamento jurídico 3)".*

Doc. electrónico garantizado con signatura-e. Dirección web para verificar: https://separ.justicia.gencat.cat/PA/psoristatla/CSV.html
Signat per: Tusiet del Pino, Pedro

Doc. electrónico garantizado con signatura-e. Dirección web para verificar: https://separ.justicia.gencat.cat/PA/psoristatla/CSV.html
Data i hora: 30/12/2021 09:15

Per a una recta interpretació de la qüestió, cal partir de les disposicions que contenen l'article 217 de la Llei d'enjudiciament civil i l'article 56.1 b de la Llei de procediment laboral.

L'article 216 precitat, després d'establir en els seus tres primers apartats unes regles generals sobre la càrrega de la prova i en el apartat quart les aplicables en els processos sobre competència deslleial i sobre publicitat il·lícita, disposa en el seu apartat 5 que aquelles normes són d'aplicació sempre que una disposició legal expressa no distribueixi amb criteris especials la càrrega de provar els fets rellevants.

Aprofundint en la qüestió probatòria, la doctrina constitucional (STC 44/1989, de 20 de febrer) ha assenyalat que, per ser una facultat que pertany a la potestat jurisdiccional, correspon en exclusiva als jutges i tribunals ponderar els diferents elements de prova i valorar-ne el significat i la transcendència pel que fa a la fonamentació de la decisió que es conté en la sentència.

I aquesta llibertat de l'òrgan judicial per a la lliure valoració de la prova, implica, com també assenyalava la mateixa doctrina (STC 175/85, de 15 de febrer -RTC 1985, 175) que pugui realitzar inferències lògiques de l'activitat probatòria portada a terme, sempre que no siguin arbitràries, irracionals o absurdes. Ara bé, el jutge o tribunal d'instància és sobirà per a l'apreciació de la prova, sempre que la seva lliure apreciació sigui raonada, exigència que ha posat de manifest la pròpia doctrina constitucional (STC 24/1990, de 15 de febrer [RTC 1990, 24]), la qual cosa vol dir que la resolució judicial ha de contenir el raonament sobre les conclusions de fet, a fi que les parts puguin conèixer el procés de deducció lògica del judici fàctic seguit per l'òrgan judicial. La vigent Llei de procediment laboral ha recollit expressament aquesta doctrina en el seu article 97.2, en disposar que la sentència, apreciament els elements de convicció, ha de declarar expressament els fets que consideri provats, fent referència en els fonaments de dret als raonaments que l'han portat a aquesta conclusió.

Conseqüentment, en aquest cas, ateses les invocacions de fet efectuades per l'actor i la contestació que hi ha donat les demandades, juntament amb l'informe medicoforens, aquest magistrat ha efectuat el raonament sobre el procés lògic que l'ha conduït a fonamentar les afirmacions que, respecte de la problemàtica substancial i de fons plantejada, integren el relat fàctic de la sentència que seguidament relacionaré.

Segon. Estableix l'art. 156 del *Real Decreto Legislativo 8/2015, de 30 de octubre, por el que se aprueba el texto refundido de la Ley General de la Seguridad Social (LGSS)* que:

"1. Se entiende por accidente de trabajo toda lesión corporal que el trabajador sufra con ocasión o por consecuencia del trabajo que ejecute por cuenta ajena.

2. Tendrán la consideración de accidentes de trabajo:

- a) Los que sufra el trabajador al ir o al volver del lugar de trabajo.
- b) Los que sufra el trabajador con ocasión o como consecuencia del desempeño de cargos electivos de carácter sindical, así como los ocurridos al ir o al volver del lugar en que se ejerciten las funciones propias de dichos cargos.
- c) Los ocurridos con ocasión o por consecuencia de las tareas que, aun siendo distintas a las de su grupo profesional, ejecute el trabajador en cumplimiento de las órdenes del empresario o espontáneamente en interés del buen funcionamiento de la empresa.
- d) Los acaecidos en actos de salvamento y en otros de naturaleza análoga, cuando unos y otros tengan conexión con el trabajo.
- e) Las enfermedades, no incluidas en el artículo siguiente, que contraiga el trabajador con motivo de la realización de su trabajo, siempre que se pruebe que la enfermedad tuvo por causa exclusiva la ejecución del mismo.
- f) Las enfermedades o defectos, padecidos con anterioridad por el trabajador, que se agraven como consecuencia de la lesión constitutiva del accidente.
- g) Las consecuencias del accidente que resulten modificadas en su naturaleza, duración, gravedad o terminación, por enfermedades intercurrentes, que constituyan complicaciones derivadas del proceso patológico determinado por el accidente mismo o tengan su origen en afecciones adquiridas en el nuevo medio en que se haya situado el paciente para su curación.

3. Se presumirá, salvo prueba en contrario, que son constitutivas de accidente de trabajo las lesiones que sufra el trabajador durante el tiempo y en el lugar del trabajo.

4. No obstante lo establecido en los apartados anteriores, no tendrán la consideración de accidente de trabajo:

- a) Los que sean debidos a fuerza mayor extraña al trabajo, entendiéndose por esta la que sea de tal naturaleza que no guarde relación alguna con el trabajo que se ejecutaba al ocurrir el accidente.

En ningún caso se considerará fuerza mayor extraña al trabajo la insolación, el rayo y otros fenómenos análogos de la naturaleza.

- b) Los que sean debidos a dolo o a imprudencia temeraria del trabajador accidentado.

5. No impedirán la calificación de un accidente como de trabajo:

a) La imprudencia profesional que sea consecuencia del ejercicio habitual de un trabajo y se derive de la confianza que este inspira.

b) La concurrencia de culpabilidad civil o criminal del empresario, de un compañero de trabajo del accidentado o de un tercero, salvo que no guarde relación alguna con el trabajo."

Tercer. Com adverteix la Sentència núm. 457/2009 de 21 gener - JUR 2009\179461 - del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya (Sala social), la Sala Quarta del Tribunal Suprem ha interpretat i aplicat l'article 115 de la Llei General de la Seguretat Social, en els seus diferents apartats, sent abundants les resolucions dictades; en totes les ocasions, per a la qualificació d'un determinat esdeveniment com derivat d'accident de treball, ha ressaltat la necessitat que entre el treball i la lesió que sofreixi el treballador sigui apreciable un nexa de causalitat, afirmant en aquest sentit que no sempre el treball és la causa única i directa de l'accident; poden concórrer altres causes diferents, però el nexa causal entre el treball i l'accident no ha d'estar absent en cap cas, com adverteix la sentència de 7 de març de 1987 . A la llum d'aquesta doctrina, la sentència de 15 de febrer de 1996 va declarar que la presumpció del número 3 del precepte estudiat cobreix, no només els accidents de treball en sentit estricte, sinó també les malalties; hi ha accident de treball quan d'alguna manera concorre una connexió amb l'execució d'un treball, bastant per a això amb que el nexa causal, indispensable sempre en algun grau, es doni sense necessitat de precisar la seva significació, major o menor, propera o remota, concausal o coadjuvant, havent d'atorgar-se aquesta qualificació quan no aparegui acreditada la ruptura de la relació de causalitat entre activitat professional i patiment, excepte quan hagin esdevingut fets de tal relleu que sigui evident sens dubte l'absoluta manca d'aquella relació.

Conforme a aquesta doctrina cal afirmar que la qualificació com a professional d'un accident depèn de la concurrència dels tres elements als quals ens hem referit: la lesió, el treball i la relació entre tots dos elements; no obstant això, les majors dificultats sorgeixen a l'hora de precisar si concorre o no aquest últim factor, en especial quan la lesió no s'origina directament pel treball desenvolupat, entrant llavors en joc la presumpció del número 3 del precepte, presumpció legal que, com declara la nostra sentència de 20 de març de 1997 , només aconsegueix als accidents ocorreguts en el temps i en el lloc de treball, doncs s'entén que els esdevinguts en tals circumstàncies, en principi, no es deuen exclusivament a l'atzar, sinó que l'empresari és qui domina o ha de dominar el mitjà en el qual es desenvolupa l'activitat laboral i és la seva haver de preservar la salut i la integritat física dels treballadors. L'article 40 de la Constitució imposa als poders públics el deure vetllar per la seguretat i higiene en el treball i, més en concret i de manera específica, en el vessant de l'execució del contracte de treball, l'article 4.2, d) de l'Estatut dels Treballadors proclama el dret dels treballadors a la seva integritat física i a una adequada política de seguretat i higiene, i en forma àdhuc més minuciosa i detallada la Llei 31/1995, de 8 de

novembre, de Prevenció de Riscos Laborals , que desenvolupa el mandat de l'article 40.2 de la Constitució i trasllada al nostre ordenament positiu la Directiva 89/391/CEE, regula tot el referent a la seguretat i salut en el treball (STS de 9 de maig de 2006).

Quan no opera la presumpció legal, és necessari, per tant, acreditar la relació de causalitat entre la lesió i el treball, i, en el present cas, atenent a les circumstàncies en què es va produir l'accident, aquest requisit no concorre.

L'art. 115.3 de la LGSS disposa que «es presumirà, excepte prova en contrari, que són constitutives d'accident de treball les lesions que sofreixi el treballador durant el temps i en el lloc del treball».

Presumpció per l'operativitat de la qual es requereix la concurrència de dos requisits: 1º) que el treballador sofreixi la lesió en el temps i lloc de treball, en aquest cas la presumpció entra inicialment en joc; 2º) que no hi hagi prova en contrari que desvirtui aquesta conclusió.

Val a dir, a més, que el significat que té aquesta presumpció legal és el d'estimar que, comporta en aquestes concretes circumstàncies, que ja reunir dues dels tres tipifiquen al requisit que accident laboral, com són els relatius a l'objecte (lesió corporal) i al subjecte que ha de sofrir-la (treballador), concorre la relació de causalitat entre aquesta lesió i el treball que aquest efectua (que constitueix el tercer d'ells). La raó de ser que ho inspira estriba a facilitar la demostració d'aquesta relació, guiant-se a tal fi pel que resulta habitual en la pràctica: qui normalment es lesiona mentre està treballant és per raó del mateix treball i no per causa aliena a aquest.

La interrelació entre aquesta presumpció i el concepte legal d'accident de treball (amb aquesta amplitud anteriorment referida) ha determinat que la Sala social del Tribunal Suprem hagi assegut una sòlida doctrina que es posa en relleu, entre unes altres, en les seves sentències de 29 de setembre de 1988 (RJ 1988, 7148), 7 de març de 1987 (RJ 1987, 1350) i 22 de setembre de 1986 (RJ 1986, 5025), al costat de les més recents de 27 de desembre de 1995 (RJ 1995, 9846), 15 de febrer de 1996 (RJ 1996, 1022), 18 d'octubre de 1996 (RJ 1996, 7774), 27 de febrer de 1997 (RJ 1997, 1605), 18 de juny de 1997 (RJ 1997, 4762), 11 de desembre de 1997 (RJ 1997, 9475), 23 de gener de 1998 (RJ 1998, 1008), 4 de maig de 1998 (RJ 1998, 4091), 18 de març de 1999 (RJ 1999, 3006), 12 i 23 de juliol de 1999 (RJ 1999, 5790 i RJ 1999, 6841), 23 de novembre de 1999 (RJ 1999, 9341), 11 de juliol de 2000 (RJ 2000, 7409), 10 d'abril de 2001 (RJ 2001, 4906) i 24 de setembre de 2001 (RJ 2002, 595), segons la qual aquesta presumpció entra en joc quan la lesió presentada en el lloc i temps de treball té el seu origen en una malaltia, tret que existeixi prova fefaent que el treball no ha estat també element decisiu en la producció o desencadenament del dany corporal sofert.

Per aquest motiu, es ve qualificant com a accident laboral els supòsits d'accidents vasculars presentats en tals circumstàncies, al no poder descartar-se

que el treball exercit hagués estat element coadjuvant en la seva existència: així ho revelen no només les dues primeres sentències abans citades, sinó també les de 17 de novembre de 1986 (RJ 1986, 6465) i 24 de setembre de 1985 (RJ 1985, 4363) o la de 4 de maig de 1998 (RJ 1998, 4091), enjudiciant casos d'accidents cervell vasculars; les de 24 de setembre de 2001 (RJ 2002, 595), 11 de juliol de 2000 (RJ 2000, 7409), 23 de novembre de 1999 (RJ 1999, 9341), 12 i 23 de juliol de 1999 (RJ 1999, 5790 i RJ 1999, 6841), 18 de març de 1999 (RJ 1999, 3006), 23 de gener de 1998 (RJ 1998, 1008), 18 de juny de 1997 (RJ 1997, 4762), 27 de febrer de 1997 (RJ 1997, 1605), 18 d'octubre de 1996 (RJ 1996, 7774), 15 de febrer de 1996 (RJ 1996, 1022), 27 de desembre de 1995 (RJ 1995, 9846), 27 de juny de 1990 (RJ 1990, 5529), 22 de novembre de 1988 (RJ 1988, 8860), entre moltes altres, referides a casos d'infarts de miocardi o altres alteracions cardiocirculatòries.

Repari's, d'altra banda, que és la mateixa ciència mèdica la que utilitza el terme accident per referir-se a aquests casos, i això en raó al caràcter sobtat amb que es presenta la lesió corporal, però que ja posa de manifest que estem davant alguna cosa diferent a l'acció progressiva que caracteritza a la malaltia, per més que aquesta pugui constituir el suport d'aquell.

Adverteixi's que aquesta presumpció legal no és absoluta sinó relativa, de tal forma que permet demostrar que aquesta conclusió no és certa... però només si queda acreditat complidament en el procés que el treball gens va tenir a veure en la lesió i no, com freqüentment es confon, que en l'origen de la lesió hi ha una patologia prèvia o que el treball que s'exercia no exigia realitzar esforços físics notables o subjectava a l'interessat a una gran tensió (ja que aquestes últimes dades són insuficients per descartar la relació de causalitat, tal com ho han proclamat les sentències dictades per aquesta Sala el 27 de desembre de 1995, 15 de febrer de 1996, 18 d'octubre de 1996, 27 de febrer de 1997, 23 de gener de 1998, 12 i 23 de juliol i 23 de novembre de 1999, anteriorment esmentades). Cert és que, en moltes ocasions, aquesta prova serà difícilíssima; però també, que no en major proporció que la que hi ha per demostrar que aquesta relació de causalitat entre lesió i treball es dona quan no entra en joc aquesta presumpció legal.

En realitat, el significat exacte invertir la d'aquesta regla és càrrega de la prova, amb ho equilibra, que en gran mesura, afectades en ordre la posició de les parts a suportar els inconvenients de la falta d'acreditació, treballador com pot veure's amb un exemple concret: un que sofreixi un infart o angina en el desencadenament de la qual no pugui descartar-se que hagi estat element determinant el treball, però tampoc pugui assegurar-se que sí va influir decisivament. Reparí's en què, si de debò va incidir, entraria en el concepte legal d'accident laboral; no, si en realitat gens va tenir a veure. Les dificultats de prova d'una o una altra quan versió van a determinar diferents solucions, segons esdevingui: així, si ocorre al legui que es deu a un quan no treballa, qui accident laboral no aconseguirà demostrar-ho i sofrirà els perjudicis d'aquesta falta de prova... en detriment de la veritat real tan sols en una de les dos decisiu, alternatives possibles: si el treball va resultar. En canvi, si esdevé mentre

Doc. electrònic garantit amb signatura-e Adreça web per verificar: https://reper.justicia.gencat.cat/PA/consultaCSV.html
Codi Segur bis Verificacio
Signat per Tuset del PNO, Pedro
Data i hora: 2012/02/01 08:15

treballa, aquesta mateixa persona es beneficiarà d'ara serà la seva la presumpció legal esmentada, i opositor el perjudicat per la dificultat de poder demostrar el contrari... en detriment de la realitat únicament en una de les dues variants existents: si el treball va mancar de tota rellevància en l'aparició de l'infart o angina.

La rellevància que té, en aquests casos, l'esmentada presumpció legal ha portat a formular pretensions sustentades que s'ha d'aplicar també als casos en què la lesió es presenta en anar o tornar del treball, atès que són accident de treball els ocorreguts en tal circumstància [art. 115-2-a) LGSS].

No obstant això, una consolidada doctrina del Tribunal Suprem diu que, en casos d'accidents vasculars presentats en tals moments, no opera la susdita presumpció legal, amb fonament en què l'art. 115-3 LGSS requereix, per a la seva entrada en joc, que la lesió sorgeixi en lloc i temps de treball. Donen testimoni d'aquest criteri aplicatiu les sentències d'11 de desembre de 2000 (RJ 2001, 807), 30 de maig de 2000 (RJ 2000, 5891), 14 i 21 de desembre de 1998 (RJ 1998, 10507 i RJ 1999, 314), 16 de novembre de 1998 (RJ 1998, 9825), 20 de març de 1997 (RJ 1997, 2590), 21 de setembre de 1996 (RJ 1996, 6766) i 4 de juliol de 1995 (RJ 1995, 5906), o les més antigues de 27 de febrer de 1984 (RJ 1984, 934) i 23 de març de 1981 (RJ 1981, 1396), així com l'acte de 2 de juny de 1999 (RJ 1999, 5063).

Sentències que tampoc emparen aquesta qualificació a l'abric del que es disposa en l'art. 115-2-a) LGSS, pel qual s'exigeix que la lesió sorgeixi pel mateix fet d'haver d'anar o tornar del treball, de tal forma que sigui aquesta circumstància la que constitueixi el nexa de causalitat entre la lesió i el treball. Dit en altres termes, no és accident laboral tota lesió soferta en anar o tornar del treball, sinó la produïda per anar o tornar, sense que en aquests casos, com hem vist, es presumeixi aquesta relació de causalitat. Nexa que sí es dona quan, en aquestes circumstàncies, intervé en la producció de la lesió un agent causal extern (un cotxe que li atropella, el sòl contra el qual es xoca en ensopegar-se o rrelliscar-se), inexistent en els anomenats accidents cardiovasculars.

Presumpció que, no obstant això, sí aconsegueix als casos en què l'accident vascular ho sofreix el treballador quan es troba desplaçat per raó dels seus serveis i en moment en què no està treballant, però subjecte a les decisions de l'empresa (usualment coneguts com a treballadors en missió), tal com ho ha resolt el Tribunal Suprem en casos del patit pel conductor d'un camió mentre aquest es trobava parat per estar dormint en la cabina del mateix (sentència de 4 de maig de 1998 [RJ 1998, 4091]), o del sofert pel conductor d'un autobús en ruta turística mentre dormia a l'habitació de l'hotel on s'allotjava (sentència de 24 de setembre de 2001 [RJ 2001, 595], Ar. 595/2002).

Quart. La qüestió sotmesa a debat consisteix en esbrinar quina sigui la naturalesa de la contingència, si comuna o professional, de la baixa mèdica protagonitzada per la treballadora demandada el dia 18 de juliol de 2019.

Doncs bé, tant la proposta de la Comisión de Evaluación de Incapacidades, com el dictamen mèdic de l'ICAM i la Resolució de l'INSS coincideixen en determinar que la naturalesa de la contingència no pot ser una altre que la d'accident de treball, conclusió a la que arriba igualment aquest magistrat.

En aquest sentit cobra especial rellevància tant el volant de sol·licitud d'assistència en el que la treballadora afirma que "cargando sacos de mantas le da un tirón en la espalda", com el qüestionari de sol·licitud d'assistència a on es fa constar que "En el centro de trabajo. Limpiando el avión, estaba recogiendo mantas de los asientos y al coger el saco donde las iba metiendo, noté un dolor intenso. Me tomo un Diclofenaco para ver si mejoro pero el dolor no se va y no puedo poner", i la comunicació patronal d'investigació de l'accident.

Per una altra banda, l'informe medicoforense, conclou que pel que fa a la patologia lumbar, l'estudi de la documentació adjuntada, l'exploració medicoforense i els criteris de causalitat medico legal permeten indicar que podria tractar-se d'un agreujament de patologia degenerativa prèvia en context de l'àmbit de treball en principi susceptible a un període d'incapacitat temporal curt (poques setmanes).

Cal tenir en compte que l'anterior guarda relació causal amb la baixa mèdic, el diagnòstic de la qual es el de lumbàlgia, acreditant-se així el necessari vincle o relació causal entre la baixa mèdica i l'accident de treball, afirmacions les anteriors que no han estat desvirtuades de contrari.

Per tant, l'accident només pot qualificar-se com laboral en aplicació dels arts. 156.1 i 156.2.f) i 156.3 de la LGSS, i és en funció de les anteriors argumentacions que acordo desestimar la demanda, per la qual cosa prenc la següent

DECISIÓN

Desestimo la demanda interposada per _____, MUTUA COLABORADORA CON LA SEGURIDAD SOCIAL NÚM. _____ contra l'INSTITUT NACIONAL DE LA SEGURIDAD SOCIAL, LA TRESORERIA GENERAL DE LA SEGURIDAD SOCIAL, _____ i l'empresa _____ S.A., i declaro que el procés d'incapacitat temporal iniciat el dia 18 de juliol de 2019 deriva d'accident de treball, per la qual cosa absolc les demandes de les peticions deduïdes en contra seva.

Notifiqueu aquesta resolució a les parts i els hi faig saber que poden interposar en contra un recurs de suplicació davant la Sala Social del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya, que han d'anunciar davant d'aquest Jutjat per compareixença o per escrit en el termini dels cinc dies hàbils següents a la notificació d'aquesta decisió.

Aquesta és la meva sentència, que dispo, mano i signo.

Doc electrònic garantit amb signatura electrònica. Adreça web per verificar: https://repat.justicia.gencat.cat/32/consultarSV.htm
Codi Segur de Verificació: _____
Signat per Tuset del Pinu, Pedro. Data i hora: 17/07/2021 09:15

Podeu consultar l'estat del vostre expedient a l'àrea privada de sejudicial.gencat.cat.

Les persones interessades queden informades que les seves dades personals s'han incorporat al fitxer d'assumples de l'oficina judicial, sota la custòdia i responsabilitat d'aquesta, on es conservaran amb caràcter confidencial i es tractaran amb la màxima diligència.

Així mateix, queden informades que les dades que conté aquesta documentació són reservades o confidencials i que el tractament que se'n pugui fer queda sotmès a la legalitat vigent.

Les parts han de tractar les dades personals que coneguin a través del procés de conformitat amb la normativa general de protecció de dades. Aquesta obligació incumbeix als professionals que representen i assisteixen les parts, així com a qualsevol altra persona que intervingui en el procediment.

L'ús il·legítim de les dades pot donar lloc a les responsabilitats establertes legalment.

Amb relació al tractament de les dades amb finalitat jurisdiccional, els drets d'informació, accés, rectificació, supressió, oposició i limitació s'han de tramitar conforme a les normes que siguin aplicables en el procés en què s'obtinguin les dades. Aquests drets s'han d'exercir a l'òrgan o oficina judicial en què es tramita el procediment i n'ha de resoldre la petició qui en tingui la competència atribuïda en la normativa orgànica i processal.

Tot això de conformitat amb el Reglament EU 2016/679 del Parlament Europeu i del Consell, la Llei orgànica 3/2018, de 6 de desembre, de protecció de dades personals i garantia dels drets digitals i el capítol I bis del títol III del llibre III de la Llei orgànica 6/1985, de l'1 de juliol, del poder judicial.